

[Schlüter.]

det kommer nok til at betyde, at den bliver dyrere og tungere. Tanken om fælles salg er jeg skeptisk over for. Derfor vil jeg også sige til ministeren: er der ikke en risiko for, at det, hvis vi gennemfører denne teaterlov, bliver meget sværere i fremtiden friskt og frejdigt at få stiftet nye teatre? Hvad har vi oplevet i de senere år? Mange nye forsøg, og det har været frodighed. Lad mig bare nævne 2 eksempler: Gladsaxe og Hvidovre. Men hvad nu, hvis kredse af folk, måske i samarbejde med deres kommune, en dag om 2 eller om 5 år i Esbjerg eller i Slagelse sagde: nu gør vi forsøget? Kommer så denne nye tunge ordning ikke til at spærre? Underkender vi i det hele taget ikke den private turnévirkosomhed og de faste teatre, der også rejser?

Må jeg nævne, at i 1974-75 er langt over 50 pct. af de solgte opførelser, man skaffer sig, uden for Det danske Teater. Det skal vi ikke være kedede af, for det er kun en god ting, at der er valgmuligheder, og hvis ikke de var der, fik en række teaterforeninger slet ikke forestillinger nok på en sæsons program, men alligevel er nu støtten til Det danske Teater på 3,2 mill. kr. om året, medens de private turnéselskaber kun får 455.000 kr. Hvis jeg må nævne et andet tal: Det danske Teater klarer nu omkring 250 opførelser. De private turneer nogenlunde samme antal. Dertil kommer Hvidovre Teater, som nærmer sig 140-150 forestillinger på en sæson. Sådan ligger det, og så er jeg forroliget over, at pr. opførelse får Det danske Teater en støtte på 13.700 kr., medens den private turnéproduktion kun får 2.050 kr. pr. opførelse. Er der ikke et misforhold i dette? Især når man tænker på, at Amtsrådsforeningen, der rådgiver os, i sin henvendelse af 10. november 1975 til folketingets kulturudvalg f. eks. kunne skrive følgende om Hvidovre Teater:

„Hvidovre Teater minder i repertoire-mæssig henseende om Det kgl. Teater“ og så kommer det, der egentlig undrer mig, „ måske med en lidt dristigere repertoireudvælgelse inden for moderne dramatik.“

Er der så ikke noget, vi må tænke over? Er det så ikke vigtigt, at man i udvalgsarbejdet meget grundigt ser på, om vi slår frodighed i stykker ved ligesom at lægge for

fast institution omkring den teatervirksomhed, som skal udfolde sig i provinsen? Var det måske bedre med en ordning, der mindede stærkere om den københavnske?

Jeg har gerne villet sige disse ord i dag til mine kolleger, inden de tager fat på udvalgsarbejdet, fordi jeg beder om, at det bliver en grundig udvalgsbehandling. Jeg beder om, at man sikrer, at publikum får nok ud af de offentlige tilskud, at der bliver tilstrækkeligt med valgmuligheder. Lyt til teaterforeningerne og lyt til amtsrådene! Lad os for enhver pris undgå at monopolisere turnévirkosomheden her i landet.

Ministeren for kulturelle anliggender (*Niels Matthiasen*):

Jeg kan takke de forskellige ordførere for den modtagelse, lovforslaget har fået. Jeg synes, debatten har vist, at der i hvert fald er en dyb interesse for selve sagen, for hele problematikken, selv om vi nok ikke på alle punkter er helt enige i den øjeblikkelige situation.

Jeg kan da godt sige til hr. Wilhjelms med det samme, at jeg mener også, det er et fremskridt, men at det ikke er tilfredsstillende. Hvornår bliver det tilfredsstillende i det hele taget? Der er en række andre punkter, vi kan pege på, men her tager vi altså nogle skridt fremad, får bragt nogle ting på plads, som betyder, håber jeg, en større frodighed for teaterlivet.

Det er rigtigt, som fru Nathalie Lind sagde, at dette er mere ambitiøst end det, kulturudvalget egentlig pålagde mig. Det drejede sig alene om Det danske Teater. På baggrund af det pålæg, jeg fik, søgte jeg kontakt med Amtsrådsforeningen, da jeg skulle søge at omdanne Det danske Teater til en rejsende landsdelsscene med lige tilskud fra staten og amtskommunerne. Vi er efter forslag fra Amtsrådsforeningen nået frem til en ordning, hvorefter også andre rejsende teatre og Den jyske Opera blev inddraget i det lovforslag, som er til behandling her i dag. Jeg har haft adskillige forhandlinger med Amtsrådsforeningen, der naturligvis ønsker at understrege, at spørgsmålet om, hvorvidt en lovgivning om et rejsende landsteater bør gennemføres på det foreliggende grundlag, er overladt til kulturministeren og folketinget, men jeg synes på den anden side, at der er grund til